

се по приближихме, изъ между дърветата се показаха бѣли хубави къщя съ шарени комини. Колкото повече се приближавахме къмъ града, толкова повече се срѣщаха слѣди отъ неотдавнашния бой. По пѣтя и изъ лозята се търкаляха мъртви турски тѣла, които съ своята воня, вслѣдствие на разлаганието имъ, заразяваха въздуха.

На 400—500 крачки прѣдъ Казанлъкъ, излѣзохме на една полянка, отъ всички страни окръжена съ зеленина: градини, лозя и орѣшакъ. На тѣзи полянка има една незначителна могила, около която растяха нѣколко орѣхови дървета. На самия върхъ на могилата се виждахъ прѣсни купчини прѣстъ, а надъ тѣхъ стърчаха два голѣми черни дървени кръста: тукъ бѣха погрѣбени падналитѣ убити въ боя при прѣвземанието Казанлъкъ.

Макаръ и да не бѣхме първи, които влизахме въ града, но Казанлъчани на чело съ духовенството и насъ посрѣщнаха твърдѣ тържествено.

Слѣдъ молебена, отслуженъ до могилата, дружинитѣ, прѣдшествувани отъ духовенството и народа, потеглиха за въ града. Минахме покрай единъ редъ, отъ дѣсна страна на пѣтя, не голѣми къщя, а подиръ прѣзъ единъ малкъ мостъ, — прѣзъ рѣчицата, която протича край источната страна на града, и встѣпихме въ турската махала. Но отъ тукъ на нататъкъ нищо не можихме да видимъ, защото се бѣ дигнала такава силна хала, щото не само, че не можахме да глѣдаме, но трѣбваше да си закриваме лицето съ кърпа или рѣцѣтъ отъ едрия пѣськъ, който причиняваше страшна болка на лицето, па даже и на рѣцѣтъ.

Дружинитѣ минаха прѣзъ града и се спрѣха на западната му частъ задъ женския мѣнастиръ. Азъ се отдѣлихъ отъ дружината и отидохъ, по заповѣдъ на дружинния командиръ, да получа продукти.

Съ прѣвземанието на Казанлъкъ отъ Турцитѣ, по распореджанието на началството, бѣха избрани членове за градския съвѣтъ, въ състава на който имаше и Турци. За комендантъ на града бѣше назначенъ